

Anne-Marie Wintels ouders gesprek omstreeks 2018.docx

Als het mijn schuld is, dan konden mijn ouders er niks aan doen.

Lange tijd niks van mij gehoord. Ik wil jullie vertellen hoe het was, voor mij, vroeger, toen ik 14-15-16-17 jaar was.

Klopt het dat ik vanuit Corsica gebeld heb dat ik naar huis wilde?

Ik ben boos en verontwaardigd dat jullie mij destijds niet beschermd hebben. Niet tegen hebben gehouden. Dat jullie de mooie praatjes geloofden.

En ik heb destijds heel boos gezegd wat ik ervan vond... maar daarna is er 30 jaar gezwegen. Dit heeft altijd tussen ons in gestaan en nog steeds.

Ik vraag mij af hoe jullie nu aankijken tegen wat er toen gebeurd is?

In mijn leven zijn er heel veel momenten dat ik gedacht heb: 'hoe is het in godsnaam mogelijk dat ze dit toegestaan hebben? Ze hielden vast niet van me, anders was dit nooit gebeurd.'

In mijn ogen vonden jullie mij een lastig kind.

En ik heb mezelf verteld dat ik waarschijnlijk héél erg lastig was, anders hadden jullie me wel beschermd tegen deze manipulatieve, onderdrukkende, passief agressieve, op seks met hele jonge meisjes beluste pedofiel.

Ik ben er nog kwaad over. En ik ga er niet meer over zwijgen, het niet meer op me nemen, het niet meer geheim houden in de rest van de familie: IK BEN MISBRUIKT een aantal jaren lang, en jullie zagen het niet.

Ik voelde mij daarna, toen ik me beetje bij beetje besepte wat er werkelijk gebeurd was (dus niet wat het pubermeisje dacht dat er gebeurde) diep in de steek gelaten, eenzaam, hulpeloos en alleen. Het heeft een enorme impact op mijn leven gehad en nog steeds. Ik heb geen veilig beeld van een ouder die je beschermt als het mis gaat. Waar je terecht kunt, ook als het niet goed gaat.

Bij het opgroeien van mijn eigen kinderen heb ik gevoeld hoe het ook had kunnen zijn. Dat was vaak heel pijnlijk. Maar altijd praatte ik jullie aandeel goed...ze wisten niet beter.

Dat wil ik niet meer. Die schuld op me nemen voor wat er gebeurd is, voor wat jullie hebben nagelaten. Dat wil ik nu echt voor altijd bij jullie neerleggen.

Later hebben jullie veel voor mij gedaan. Op de kinderen gepast, geld geleend, hulp bij allerlei zaken... maar het delen van mijn diepe emoties heb ik nooit meer gedaan. Omdat het niet veilig voelt, omdat ik het niet meer wilde, omdat ik mezelf wilde beschermen: ik heb jullie niet nodig.

De waarheid was: ik had jullie heel erg hard nodig maar jullie waren er niet.

En nu is het vaak alsof mijn verhaal nooit is gebeurd. Alsof het een spinsel van mijn eigen geest is. We doen allemaal net alsof het nooit is gebeurd. Dat kan en wil ik niet meer. Het is WEL gebeurd. En het was vreselijk, en het heeft een diepe wond geslagen. Die voor mij nooit meer weg gaat. Waar ik mijn weg ik moet vinden. En daaraan zijn jullie mede schuldig.

Hebben jullie een idee wat er met een jong meisje gebeurt die dwangmatig meerder keren per week seks moet hebben met een oudere volwassen man, die ook nog je leraar is? En die de verantwoordelijkheid hiervoor, samen met zijn vrouw en haar ouders, bij DIT MEISJE neerlegt?

Daar raak je goed gek van. Dat is echt een beetje teveel voor een 14 jarige. Teveel overwicht, teveel seks, teveel machtsmisbruik, teveel manipulatie, teveel eenzaamheid, teveel verdriet, teveel angst, teveel onveiligheid, teveel machteloosheid, teveel vechten, teveel schaamte, teveel schuld.

Vaak heb ik in het bed van hem eenzaam om jullie geroepen. Niet begrijpend wat er mis was, maar me eenzaam en hulpeloos voelend. Hij heeft me ontmaagd, maar ook al die tijd daarvoor zat hij al aan me, palmde me in, spon hij zijn web... waarom zagen jullie niks, waarom keken jullie niet echt naar mij, hadden jullie geen begrip? Waarom grepen jullie niet in?

Tegen de verdrukking in bleef ik volhouden dat dit is wat ik gewild had. Liefde. Eigen schuld. Domme gans. Ondertussen huilde ik omdat het pijn deed, hij niet wilde stoppen, hij geil werd van mijn kinderkutje. Hij kleinerde me. Ik kon niet naar jullie toe want jullie vonden het goed want ik had nu toch mijn zin? Domme gans.

Ik ben zo slecht over mezelf gaan denken. Mijn vertrouwen in jullie is toen zo ernstig geschaad dat ik me nooit meer echt heb opengesteld. Dat is niet onmiddellijk zo gebeurd... dat is zo gegroeid.

Na een woede uitbarsting 30 jaar geleden is er nooit meer over gesproken. Nooit meer naar gevraagd. Ik denk dat jullie er niet graag aan herinnerd worden. En dat begrijp ik ook wel. Maar ik wil de verantwoordelijkheid voor wat er is gebeurd niet meer dragen. Ik wil hem neerleggen bij degenen die ook echt verantwoordelijk waren. Frank, Mieke... maar jullie ook.

Binnen de familie voel ik me vaak outcast. Jullie zijn altijd zo begaan met iedereen die het ellendig heeft gehad. (Faye, Riet). En die worden dan ook helemaal opgehemeld.

Wanneer zijn jullie trots op mij? En word ik opgehemeld? Dat zal wel niet gebeuren, want dan moet er erkend worden dat ik het ook ellendig had. En dat jullie daar een rol in speelden. Wanneer wordt dat verhaal naar buiten verteld? Het voelt zeer onrechtvaardig en ik doe er niet meer aan mee. Ik ga het geheim niet meer bewaren om jullie te beschermen. Hoe moeilijk ook want geen enkel kind wil iets doen dat zijn ouders kwetst. Maar ik was een kind, ik had beschermd moeten worden.

Ik heb dan wel gesproken vroeger, maar het heeft niet geleid tot wat ik wilde: erkenning. Wel even, blijkbaar, maar daarna werd er weer snel gezwegen. Ik denk soms dat als ik er niet bij ben, en het gaat over die periode, dat ik word neergezet als de lastige puber die het voor jullie erg moeilijk heeft gemaakt. En dat jullie dan het slachtoffer zijn... van mij.